

MICHAL TESAŘ

ANACHRON

NOVÁ NADĚJE 2

ANACHRON 2

NOVÁ NADĚJE

Michal Tesař

1. NOVÁ NADĚJE

Cítil jsem chlad. Pronikal mi do celého těla a třásl mi útroby. Slyšel jsem vlastní zuby, jak o sebe cvakají. Mokrý šaty se mi lepí na tělo, někde kape voda. Chvění se mi přeneslo do svalů a roztrásl mě do poslední buňky. Pomalu jsem otevřel opuchlá víčka. Tma! Jen kdesi vysoko malý světlý obdélníček, kterým se do mé kobky snažilo dostat několik bojících se paprsků světla. Pokusil jsem se pohnout rukama a nohama. Bolest žádná, zdálo se, že nemám nic zlomeného. V ústech jsem měl vyprahlo a oteklé rty. Posadil jsem se v jakési tmavé krychli, opřel se o chladnou zeď, ze které bylo cítit plíseň. Neměl jsem potuchy, kde jsem, jak jsem se sem dostal, co jsem dělal a co mě ještě čeká. Snažil jsem se z otupělého mozku dostat nějakou vzpomínku.

Byl jsem doma a připravoval si něco malého k večeři. Ozval se zvonek. Po mém dotazu, kdože to zvoní, se rozlétly dveře a jejich hrana mě udeřila do hlavy. Pak už jen tma a následovalo nepříjemné probuzení ve vlhké a temné kobce. Myslí mi prolétla vzpomínka na hraběte Monte Crista.

První pokus postavit se mi nevyšel. Nejisté nohy nezvládly váhu těla a poroučel jsem se na vlhkou podlahu. Doplazil jsem se ke stěně a přidržujíc se ochablýma rukama, postavil jsem se na roztřesené nohy. S obrovským vypětím jsem pomalu obešel moje vězení. Na poslední stěně jsem nahmatl cosi jako panty a rám dveří. S vypětím posledních sil jsem zabouchal. Temně dunivý zvuk naplnil celou kobku a

rezonoval mi v hlavě. Po chvíli se k mému překvapení objevil ve stěně osvětlený čtvereček a z něj kdosi vyšťekl:

„Tak už víš?“

„Cože?“ vydechl jsem téměř neslyšně.

„Ptám se, kurva, jestli už víš!“ křikl znovu ostře onen hlas.

„Co? Kdo jste? Co po mně chcete?“ zavolal jsem trochu víc nahlas a v ten moment mi vše v hlavě sepnulo.

Vrátil se mi obraz rozrážených dveří a za nimi stojící postavy v černých kombinézách se žlutým nápisem *In-Time*. Pak rychlé pohyby těch mužů v mém bytě, zvuk rozbíjeného nábytku a řinčení tříštícího se skla. Kdosi na chodbě, nahlízející do mého bytu. Rychlý výpad jednoho muže z *In-Time* a bolestivý výkřik zvědavce, padajícího ze schodů.

Mozek mi začal pracovat opět na téměř plné obrátky.

„Mám žízeň!“

Úzkým okýnkem prolétla pet láhev s vodou a cosi v plastovém obalu. Chtivě jsem vše sebral, vyprázdnil láhev s vodou a rozbalil burger, který jsem hltavě pozřel. Než jsem vše spolykal, otevřela se skřípavě vrata mého vězení a dva páry silných paží mě vytáhly na jasně osvětlenou chodbu. Oslepený jsem mrkal, oči mi slzely a rozmazaně jsem zaregistroval muže s pistolí v ruce.

„Tudy! A nic nezkoušej, nebo ti ustřelím palici!“

Neměl jsem vůbec náladu cokoli zkoušet. Ostré světlo mne bodalo do očí, do bosých nohou píchal chlad dlaždic. Procházeli jsme šedou chodbou. Na její pravé straně byly u stropu jakési větrací

mřížky, na straně levé jsem napočítal šestery vrata, nejspíše k celám jako byla moje.

Ušli jsme asi padesát kroků a zastavili se před dalšími dveřmi. Jeden z mužů na ně téměř uctivě zaklepal.

„Vstupte!“ ozvalo se tlumeně zpoza dveří.

Muž, jenž klepal, otevřel a ten druhý mě hrubě strčil do místnosti. Ztratil jsem rovnováhu a upadl – k mému překvapení – na měkký koberec. Dveře s bouchnutím zapadly a já uslyšel nepříjemný hlas.

„Myslím, že křeslo bude k rozhovoru lepší než podlaha. Co říkáte, pane Watersi?“

S námahou jsem vstal a pohlédl do tváře muže, který mi s protivným úšklebkem – asi to měl být úsměv – ukazoval na křeslo u nízkého konferenčního stolu. Zapadl jsem do měkkého polstru, oddychoval námahou a čekal.

„Takže jste se rozhodl mluvit? Jsem opravdu potěšen a myslím, že i vy budete rád,“ řekl ten muž a zapálil si doutník. Posadil se naproti mně a chvíli mne bez pohnutí pozoroval. Stejně jako já jeho. Menší podsaditá postava, hranatá hlava s lehce prošedivělými skráněmi, nakrátko ostříhané vlasy, výrazný nos a neklidné, pichlavé oči.

„Tak povídejte, pane Watersi. Kde to bylo?“

Touhle otázkou jsem se vrátil téměř o tři roky zpátky. Přepadení *Anachronu* plukovníkem Arkneyem a jeho kumpány, neuzavřené vstupy ve věži, zaplavení vnitřních prostor a náš únik do moře. Smrt plukovníka Arkneye a zkáza skvělé lodi. Lopatky šroubů roztočené na maximální otáčky a mizící zád' *Anachronu* kdesi v hlubině oceánu. Vše mi běželo teď už naplno fungující hlavou. Po naší záchraně v malém

člunu jsme se rozešli. Já, Martin Berg, Carl Ramsay i Pavel Mandič. Pro naše bezpečí, jak řekl Martin. Vůbec jsem netušil, kde se ti muži po tři roky nacházeli. Elektronickou – a tudíž lehce vysledovatelnou – komunikaci jsme zavrhlí již na člunu, telefonní čísla jsem neměl a adresy mých společníků jsem neznal. Ale mí přátelé na mě nezapomněli, a tak jsem právě během tří let dostával pohlednice z různých míst na Zemi. Bylo to milé a já si ty obrázky upravené ve photoshopu pro turisty rád uložil.

„Tak kde to bylo?“ vytrhl mne ze vzpomínek nepříjemný hlas.

„Nezlobte se, ale mohu vám označit jen přibližnou oblast. Byl jsem dost vystresovaný a navíc – už je to několik let, co kapitán Mandič... *Anachron*... zničil.“

Ten muž jen kývl prošedivělou hlavou a beze slova přede mě rozprostřel mapu. Chvilí jsem váhal. Ale pak mi došlo, že zkoušet falešnou stopu na ty ostré hochy z *In-Time* – protože jsem nepochybně u nich na návštěvě – to je jako zahrávat si s ohněm. Proto jsem zakroužkoval místo na mapě, kde podle mého názoru odpočívá *Anachron* i s ostatky plukovníka Arkneye a jeho nohsledů. Hranatá hlava souhlasně kývla.

Poté mě onen muž vyzval, ať ho následuji. Vyšli jsme zpátky na šedivou chodbu, kterou jsem přišel a pokračovali dál. Po necelých dvaceti metrech jsme zabočili doprava a došli na konec další chodby k dalším kovovým vratům. Po jejich otevření mě čekal šok. Místo vězeňské cely obrovský prostor kryté haly a uprostřed ní na ocelových nosnících...*Anachron*!

Srdce se mi prudce rozbušilo a zalpal jsem po dechu. Můj průvodce si naštěstí ničeho nevšiml. Hleděl na vrak lodi a řekl:

„Nelhal jste, pane Watersi! Skutečně jsme ho našli. Víte, všichni členové naší organizace mají implantovaný čip. Když se jim cokoliv zlého přihodí, dokážeme je vystopovat. A tak nás čip plukovníka Arkneye dovedl až k tomuto vraku. Není to příliš dlouho, co jsme ji vyzvedli. Jak můžete sám vidět, mořská voda a tlak vykonaly své. Nedokážeme přijít na to, jak celé toto skvělé dílo techniky fungovalo. Ale vzhledem k vaší ochotě ukázat na mapě místo posledního odpočinku soudím, že mi nebudete lhát ani co se týče řízení lodi a jejího pohonu. Pokud byste ale chtěl lovit bobříka mlčení, je vám vaše cela opět plně k dispozici!“ zakončil jízlivě můj průvodce řeč.

„Nevím, jestli jste oslovil toho pravého, pane. Já byl na lodi coby přítěž, v podstatě mě unesli coby zvědavého novináře. K řízení mě nepustili a při průchodech časovými branami jsme museli být oblečení a zapnutí ve speciálních kombinézách, a to včetně obličejů.“

„Ten hajzl!“ procedil ten muž mezi zuby.

Chvilku přecházel po hale a po chvíli se u mě zastavil.

„Mí muži dokázali vystopovat a přivést jakéhosi Ramsaye a ten vás označil jako zástupce kapitána Mandiče. Tvrdil, že to prý jediné mu zůstalo v paměti, protože se z lodi dostal ve velké hloubce bez kyslíkové masky a když se dostal z hlubiny na hladinu, byl prý v bezvědomí a vůbec neví, co se s ním dělo. Navíc tvrdil, že má kvůli kyslíkovému deficitu vážně zasažené paměťové centrum mozku. Faktem je, že když uviděl loď, nic to s ním neudělalo. Asi byl fakt cvok.“

„A nevíte, co s ním je?“ zeptal jsem se se špatně tajenou úzkostí v hlase.

„Nevím. Magor je nám tady na hovno, stejně jako vy. Zbylé dva nemůžeme vypátrat. No, vypadá to, pane Watersi, že vás taky kopneme do prdele, protože co s vámi tady? Zítra budete odvezen do té své garsonky u starých doků!“

S těmito slovy zavolal na ony muže, kteří mě doprovázeli z cely. Vraceli jsme se šedivou chodbou a já se v duchu utěšoval, že zde strávím už jen jednu noc. Možná den. Vůbec jsem neměl pojem o čase. Ale než jsem si tento fakt stačil plně uvědomit, zasáhl můj zátylek tvrdý úder. Udělaly se mi mžitky před očima a za chvíli vše přikryla černočerná tma bezvědomí.

Zprvu rozmazaný obraz pomalu získával jasnější kontury. Mozek mi servíroval hvězdičky, slunce, plameny ohně, aby nakonec vše vykrystalizovalo v žárovku ve stropním světle. Hlava mi třetila jako po divokém flámu a žaludek se trochu bouřil po prodělaném lehkém otřesu mozku. Přejížděl jsem očima po stropě, stěnách i nábytku a marně se pokoušel vzpomenout, kdeže to vlastně jsem. Odvážil jsem se pohnout hlavou doprava a doleva, abych si rozšířil obzor a na stolku jsem uviděl fotku rozesmáté dívky s modrýma očima a hnědými copy. Za ní stál vyšší chlapec s vlasy sčesanými na patku.

»Ty vole, to jsem já se ségrou!« ťuklo jedno vlákénko v mozku.

„Ty vole, já jsem doma?“ odpověděl jsem otázkou svému vnitřnímu hlasu.

I přes prudkou bolest hlavy jsem se dost rychle posadil. Ano, byl jsem u sebe v garsonce. Oblíbené křeslo, kuchyňský kout, výhled na

staré doky, kde to všechno vlastně začalo. S námahou jsem vstal, otevřel okno a chvíli vdechoval svěží jarní vzduch. Poté jsem z mrazáku vyndal gelový pytlík a přiložil si ho na zátylek. S úlevným povzdechem jsem zapadl do ušáku.

„To musel být ale sakra mejdan, vid', Paule!“ ozvalo se nečekaně za opěradlem křesla.

Leknutím jsem se málem převrhl. Vyskočil jsem jako na pružince a hleděl do rozesmáté tváře Carla Ramsaye.

„Carle? Co tady...“

„Dobří holubi se vracejí, Paule!“ zubil se přítel a posadil se naproti mně.

„Kde ses' tu vzal? Ten chlap z *In-Time* říkal...“

„Generál Blackhorn, velitel jednotky pro průzkum minulosti, nástupce plukovníka Arkneye a ještě větší magor!“

„Jo, to jsem pochopil ve chvíli, kdy mi řekl, žeš' mě pasoval do role zástupce kapitána na *Anachronu*. A abych jim vysvětlil, jak vlastně naše loď fungovala!“

V tu chvíli se Carlova tvář stáhla do nehezského šklebu, jedno oko se přivřelo a začal mu cukat koutek úst.

„Proboha, Carle, co se děje?“ vyskočil jsem polekaně. Už podruhé. Carl se rozesmál na celé kolo.

„Vidíš? A tohle je přesvědčilo o tom, že jsem se z nedostatku kyslíku zcvoknul. Už moje babička mi říkala, že jsem kašpar k pohledání. Přidal jsem ještě koktání a bylo to. Jo, jo, v mládí divadelní spolek se v dospělosti hodil. Třeba k naší záchraně.“

„To chápu. Ale jak to, že jsi tady? Jak jsi mohl vědět, že mě seberou?“

„Asi ti to budu muset povědět od začátku.“

Zvedl jsem se, došel k lednici a vyndal dvě piva. Hlava mě přestávala pomalu bolet.

„Poslouchám!“ řekl jsem natěšeně a upil z plechovky.

Přítel se rozpovídal a z jeho vypravování vyplynulo následující. Abychom nepadli do spáru *In-Time* všichni, rozešli jsme se každý někam jinam. To jsem věděl. Ale nevěděl jsem, kam kdo zamířil. Carl odjel do Švýcarska, kde měl v trezoru jedné banky uložené plány *Anachronu*.

„Rozhodl jsem se je nevyzvednout, jen zkontrolovat. Vše bylo v pořádku, a i bankéř mi potvrdil, že se nikdo po mé uschované schránce neptal. Když jsem nasedl v Curychu na vlak do Francie, zdálo se mi, že jsem sledován. Bohužel to byla pravda a bohužel pro toho pána, který zjistil, jak je těžké dostat se ze zablokovaných toalet nočního expresu. A přitom stačil šroubovák a několik vyzkratovaných spojů. Nu což, trochu se projel. Ten vlak končil, tuším, v Brestu. Já přestoupil na vlak do Anglie, a nakonec jsem skončil ve Skotsku, v jednom útulném hotýlku s výhledem na vřesoviště. Jen Sherlock Holmes a pes Baskervillský chyběli k dokonalosti.“

„Ale stále nevím, jak to, že jsi tady u mě v garsonce?“

„Bydlel jsem tam asi rok a aby to nevypadalo divně, domluvil jsem se s majitelem, že u něj nastoupím jako údržbář. Musel jsem zase lhát, ale rozvedenému a podvedenému chlapovi on práci nabídnul, navíc

když jsem mu řekl, že mi utekla žena s Angličanem! To pobouřilo jeho skotskou krev a nabídl se, že moji ženu vyhledá a vyřídí si to s ní! Takže asi po roce, možná roce a půl, se mi zdálo, že je klid a rozbouřené vody kolem *Anachronu* opadly. Vydal jsem se zase do Evropy a zamířil ke starým dokům. Nostalgie, náhoda! Chtěl jsem tě vidět. Jenže čert a *In-Time* nikdy nespí. Sebrali mě hned u dveří a dost bolestivě. Probral jsem se až v té cele, kde jsi asi také byl. Tam mi také ukázali *Anachron*. Chudák, ten vypadal! Naštěstí jsem se udržel a od začátku mi skočili na vtípek s nedostatkem kyslíku. A tak jsem z tebe udělal zástupce velitele lodi a ze sebe pomatence.“

„To všechno souhlasí, ale co budeme dělat dál, Carle? Ty hajzlové nás hlídají na každém kroku, zmizet nemůžeme a Pavel s Martinem jsou bůhví kde!“

Carl se potutelně usmál.

„Máš rád dětské hry? Třeba na schovávanou?“

Nevěřícně jsem na něj pohlédl. V klidu popíjel pivo a tvářil se spokojeně. Že by ten nedostatek kyslíku přece jen nehrál?

„Myslím, že úplně nechápu, co říkáš.“

Přítel beze slova vyňal z kapsy malý plastický sáček a podal mi ho. Nic jsem neviděl, až po chvíli jsem na dně objevil cosi stříbrného a velmi malého.

„Co to je?“

„Ti idioti z *In-Time* mi pochroumali ruku, když mne přepadli a odtáhli do svého hnízda. Poté, co mne pustili, musel jsem k lékaři. Naštěstí to byla jen prasklina na zápěstní kůstce, ale na rentgenovém snímku bylo ještě cosi. Tohle!“ přizvedl Carl sáček a pokračoval:

„Pravděpodobně čip pro určování polohy od kamarádů z *In-Time*. A troufnu si tvrdit, že ty jsi také čipnutý, Paule.“

„To je možné, vždyť ten darebák Blackthorn říkal, že Arkney měl v těle čip, a proto našli *Anachron*! Ted' mi to dává smysl! Čekají, až se sejdem všichni, hop, a mají nás a cesta k výrobě dalšího *Anachronu* je volná! Ty kurvy! No jo, ale co s tím čipem mám dělat?“

Carl se znovu lehce usmál a řekl:

„Pan doktor byl chápavý a bez dalších dotazů mi ten čip vyndal. Myslím, že jako ajťák, který se rozhodl skončit v práci kvůli šikaně a šmírování ze strany šéfa mu jako důvod k vyndání toho neřádu stačilo.“

Nervózně jsem si přejel po zápěstí a hřbetu ruky.

„A co já? Myslíš, že doktor...“

„Jo, myslím si, že jako můj kolega z práce bys' mohl uspět se žádostí i ty.“